

om at faa et midlertidigt Dyrtidstillæg. Saa siger den ærede Ordfører, at de skulde have baaret sig ad paa en anden Maade, de skulde have søgt gennem Indenrigsministeriet. Jeg skal dertil svare, at det jo ikke er første Gang, disse Folk henvende sig til os. De have henvendt sig til Lovgivningsmagten Gang efter Gang og ere Aar for Aar blevne afviste af det Parti, det ærede Medlem repræsenterer. Vi have mange Eksempler paa, at naar Folk, som henhøre under Jærnbanen eller andre af Statens Etafer, indgive deres Andragender ad tjenstlig Vej, ligge Andragenderne hen Aar efter Aar, uden at de nogen Sinde opnaa saa meget som et Svar. Deres Andragender havne i en eller anden Papirkurv paa den trange Vej uden at naa op til den øverste Ledelse, og de faa aldrig noget Svar. Derfor er det naturligt, at de prøve paa at gaa den anden Vej, paa at gaa igennem Rigsdagen; saa kunne de i alt Fald faa et Svar og faa at høre, hvad Rigsdagen mener om deres Sag. Nu vil jeg sige, at jeg er meget glad for den ærede Ordførers Udtalelser, navnlig fordi de vare saa overordentlig aabne og ærlige. De vare af en saadan Beskaffenhed, at de ville være udmærket egnede til at aabne Øjnene paa de Arbejdere, der have søgt. De vide altsaa, at naar de ønske at faa deres Kaar forbedrede, skulle de ikke henvende sig til det ærede Medlem og hans Parti, for der have de ikke noget at vente, der kunne de kun vente at blive skældte ud. Den ærede Ordfører siger, at de kunde have ventet, vi have jo en Kommission om denne Sag. Ja, det er, som jeg sagde før, saa bekvemt med disse Kommissioner; naar man blot faar lavet en Kommission om en Ting, saa er den Ting dermed i Orden, saa henviser man alt muligt til den Kommission. Jeg ved ikke, hvor længe den har siddet, og heller ikke, hvor længe den vil sidde uden at komme til noget Resultat; og skulde den omsider blive færdig, saa skulle jo først dens Arbejder gaa igennem Lovgivningsmagten, saa det kan have lange, lange Udsigter. Det er en dejlig Trøst at blive henvist til en Kommission, hvor man heller ingen Ting kan faa! Men det er, som sagt, godt, at den ærede Ordfører udtalte sig saa klart og tydeligt ved denne Lejlighed. Ikke alene kunne Statsarbejderne saa faa Øjnene op for, hvad de egentlig kunne vente sig af det ærede Medlem og det Parti, han repræsenterer, men det har ogsaa sin vejledende Betydning for andre Arbejdere, der have rendt i Venstres Hæle i mange Aar.

Den ærede Ordfører insinuerede, at jeg talte „paa Klap“, som han kaldte det. Jeg tror, han gentog det mindst 10 Gange. Jeg ved ikke rigtig, hvad han forstaar ved dette Udtryk, men jeg tror, at hvis han i Fremtiden kommer ud og taler i Forsamlinger, hvor der er Arbejdere til Stede, bliver det ikke „paa Klap“, men „paa Klaps“, han kommer til at tale.

Ordføreren (Bush): Jeg skal først sige to Ord til det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme). Han forlangte egentlig det urimelige af mig, naar han forlangte, jeg skulde staa op og love noget angaaende hans Andragende. Det har jeg ikke Spor af Ret til; jeg er Flertallets Ordfører, og jeg kan sige, jeg er hele Udvalgets Ordfører i den Sag, her er Tale om, men jeg kan ikke paa egen Haand give noget Løfte. Det ærede Medlem talte saa om, at han vilde afvente, om Ministeren stillede sig villig til Andragendet. Nu har det ærede Medlem jo hørt Ministeren udtale, at han stiller sig ganske paa det Standpunkt, han selvfølgelig maatte stille sig paa, og Ministeren gav yderligere en Oplysning, som Udvalget ikke har haft før. Sagen er den, at angaaende dette Andragende foreligger der fire Bilag, men de bestaa alle af de Erklæringer, som Arbejderforsikringsraadet har givet, og der staar ikke andet, end at man ikke har fundet Anledning til at tage Hensyn til Andragendet uden nærmere Motivering. Nu vil det ærede Medlem jo nok indse, at naar vi gik til at indstille et saadant Andragende, vilde det egentlig være en principiel Sag. Det vilde i Virkeligheden sige, at en Afgørelse fra Arbejderforsikringsraadet betyder ingen Verdens Ting; vedkommende kan saa bare gaa til Rigsdagen, saa borteskamotere vi straks Afgørelsen. Saaledes kunne vi ikke stille os, saa vide vi ikke, hvor vi ende. Men den højtærede Minister gav, som sagt, end yderligere en Oplysning, som Udvalget ikke har haft før, men som rigtignok ikke taler i Favør af Andragendet. Han sagde, at denne Mand var først kommen med sit Andragende 33 Dage efter, at det skulde være sket, og det er, synes det mig, et Slags moralsk Bevis for, at det ikke kan hænge saaledes sammen, at Manden er i sin Ret, jeg anbefaler derfor det ærede Medlem at tage sit Ændringsforslag tilbage, thi efter alt, hvad der foreligger nu, maa jeg anbefale at følge Udvalget i ikke at henvise dette Andragende. Henviste vi det, komme vi ind paa en Afgørelse, som kan have store Konsekvenser.